

LENTEKRIEBELS

MAART '08
HALLO VOORJAARSBEGROETERS,

Van nature allesbehalve een schrijver, staar ik al peinzend over hoe m'n verhaal voor jullie op papier te zetten, vanachter mijn bureau naar buiten. De dagelijks aansterkende voorjaarszonnestrallen strelen mijn huid. Gewillig laat ik ze m'n aandacht wegdragen naar 't rijden tussen frisgroen bezette bomen, overgaand in slingerende bergwegen met prachtig uitzicht.

Een pikdonkere winterse bui rukt op en even later dwarrelen dikke vlokken voorbij m'n raam. Ze nemen mijn gedachten mee naar de rit naar het noordelijkste puntje van Europa, samen met Marcus Kingma. De vorige winter heb ik het geprobeerd op mijn oude vertrouwde wereldreis-R1 (Florentina), maar toen moesten we voortijdig terugkeren door onder andere snel slijtende spikes. Voor deze poging gebruik ik mijn nog naamloze '07 R1. Om de achterband kunnen sneeuwklauwen, terwijl kappen mijn handen uit

de rijwind houden. In het blok zit Arctic 0W40 van Putoline, maar deze keer geen dunnere olie in de voorpoten. Koude, stroperige olie zal de keerringen lek duwen en na terugkomst moet 't toch los, want dan worden er Hyperpro veren gemonteerd. In een eerder MotoPort verhaal schreef ik het voornemen om het voorspatbord omhoog te brengen, zodat vastkoekende sneeuw het wiel niet zou blokkeren. Ook dit is niet gedaan, maar door Michelin Pilot Power 110/70-17 te gebruiken die kleiner is in doorsnee, hopen we dat probleem te voorkomen. Tevens overwoog ik toen ook om achter een autoband met spikes erop te gooien. In 17 inch kom je echter minimaal al uit bij een breedte van 205 en dát past niet tussen de achterbrug. Gelukkig kan de in de buurt van Oslo wonende spikespecialist Rune Granlund toch spikes aanbrengen in 't dunne R1-rubber. Niet de gewenste die 4 of 6 mm buiten het loopvlak uitsteken, wel van ±1 mm. Genoeg op droog ijs, van geen enkel nut op sneeuw, maar bij gebrek aan beter doen we het er maar mee.

Zondagmiddag 3 februari rijden we de Motorbeurs van Utrecht uit met als doel een vlag van KiKa, Stichting Kinderen Kankervrij, naar het 'Children of the World Monument' op de Noordkaap te brengen. Tijdens de beursdagen konden bezoekers geld geven voor KiKa en door

hun naam op de vlag te schrijven symbolisch meereizen. Marcus gaat met een Yamaha XT 660 R voorop en Ad Groenenberg volgt in een Land Rover Discovery op koolzaadolie. Hij heeft als uitdaging z'n 'groene' CO²-neutrale 4x4 naar de koude kaap te rijden en is er dus niet voor ons als bagagewagen. Het begin is 'autosnelwegsaaï', maar vanaf Oslo gaan we op spikes 't sneeuwavontuur aan. We verlagen de bandendruk. Dit vergroot het raakvlak en daarmee de grip, net zoals een bandenspuitbus met 'Snow Grip'. Op zeeniveau is er even asfalt, dat al klimmend naar de Saltfjellet-hoogvlakte overgaat van dooiende sneeuw, naar relaxed te rijden wit wegdek. Een tiental kilometer verder richting poolcirkel gaan we grijze lucht tegemoet. Sneeuw, denk ik. Het blijkt druilregen, door invloed van zeeluchtstromingen. Telkens verandert de ondergrond, die nu plots bestaat uit een tot ijs gereden sneeuwplaat met een waterfilmpje. Ik rijd er met zo'n 50 km/u overheen en denk aan Yamaha Trondheim en hun tips over verschillende winterse wegdekcondities. "En hoe moet je dáár over?", vroeg ik, wijzend naar een met smeltwater bedekte sneeuwplaat op de parkeerplaats. "Niet! Dat gaat niet met je korte spikes. Je zult moeten wachten tot het gesmolten of aangevoren is." Behoedzaam rem ik af en met de voetjes aan de grond gaat het zachtjes verder.

Terwijl ik door één van de vele tunnels na Fauske rijd, ga ik in herinnering terug naar afgelopen zomer. Onder een late avondzon op weg richting zuiden, stop ik bij een benzinstation. Gesloten, net zoals het vorige. Ik bekijk de wegenkaart, ga er klakkeloos vanuit dat er een tankstation is bij Sommerset en rijd door. Sommerset blijkt niet meer dan een afslag met een handvol huizen. Terug naar Fauske haal ik nooit meer, dus ik ga hopen op een pomp toch door. Zelfs een lange tunnel in. Met het uitgangslucht in zicht begint ie te sputteren. Hevig schud ik m'n R1 en die blijft aan de praat tot net buiten de berg. 250.000 Kilometer wereldreizen raak je niet zonder en dan rijd je uitgerekend hier droog, grinnik ik. Wat een blunder. Via een zijweg loop ik naar het eerste huis, waarvan de bewoner, Eirik, zijn auto schuin tegen een heuvel opzet en een paar liter uit de tank zuigt. Betalen mag niet, maar ik moet plechtig beloven tijdens mijn winterpoging op bezoek te komen.

Terug in het hier en nu slingeren we tussen bergwand en dalletje, als voor ons een tunnel opdoemt én de zijweg, waar Eirik al staat te zwaaien. "Vaak heb ik gehoopt dat je zou aankomen, maar ik kon 't eigenlijk niet geloven, want niemand is zo gek", vertelt ie opgewonden

handenschuddend. "Gisteren had ik 't er nog met m'n vriendin over en nu zagen we jullie. Ik ben meteen naar buiten gerend, bang dat je zou doorrijden!" Onder het genot van een lekker bakje horen we over zijn motorverleden en rijbewijsafname vanwege een (fikse) snelheidsovertreding. Hij schildert, graveert glas en is een echte vrijbouter. Val je één keertje stil zonder benzine en dan kom je bij zo'n kerel uit. Toeval?

Enkele dagen ploeteren we door sneeuwbuien, waarin ik een keer schadeloos plat ga. Het is zwaar, maar niet koud. Door de lage snelheid is er weinig rijwind en 't adrenalinstokende 'werken' om rechtop te blijven, brengt zo veel inspanningshitte dat de elektrisch verwarmde kleding van Klan vaker uit- dan aanstaat. Zo bereiken we op dag 16 het 'Children of the World Monument'. We zijn euforisch, maken foto's en verlaten de Noordkaap vervolgens in een helse stormbui. Ertegenin leunend, voel ik de zijdelingse wind m'n achterwiel wegduwen over het ijzige wegdek. Ik geef gas ter correctie, maar hij blijft achter uitstappen en ik moet alsmaar harder om overeind te blijven. Eindelijk komen we in een beetje beschutting. Met een zucht laat ik gedoseerd de snelheid terugzakken, hopen de dit niet nog eens mee te hoeven maken.

Nu ons doel is bereikt, moeten we zo snel mogelijk terug. De beste optie leek de Yamaha's te laten vervoeren door MOL Logistics die ook al de 600 liter koolzaadoliebrandstof voor de Land Rover naar Noorwegen bracht, terwijl wij vliegen. MOL was dat al aan het uitzoeken toen wij hoorden van een ferry die de kust afzakt. Het zal iets langer duren, maar mét de motor voelt zoveel beter! We nemen afscheid van de 4x4 en gaan in Honnigsvåg aan boord van de M.S. Trollford voor een driedaagse trip tussen besneeuwde fjorden. Voor andere gasten een cruise, voor Marcus en mij een moment om bij te komen. Tegen een uitnodiging op de brug zeggen we echter geen nee. De vriendelijke kapitein rijdt zelf ook Yamaha en vindt onze uitdaging prachtig. "Neem plaats in mijn stoel", zegt ie goedlachs. Hij loopt naar de deur en laat ons alleen tussen alle apparatuur. Met een extra kapiteinspet onder de arm komt ie terug en hij plaatst die lachend op mijn hoofd.

In Trondheim gaan we van boord. Nog een laatste sneeuw klim en de rest is een makkie. Mijn 'frisse neus halen' zit erop. Maar 't kriebelt alweer, ik kan niet wachten op mijn volgende rit.

**Dus, misschien tot ergens en route.
Groetjes, Sjaak.**

